

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 бр.2341/18
28.03.2019. године
Београд

3

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радомира Кокотовића, председника већа, Гордане Тошић и Љиљане Митић Поповић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "АА" – у стечају, чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради поништаја решења, одлучујући о изјављеној жалби туженог на пресуду Првог основног суда у Београду П1.1691/14 од 02.04.2018.године, у седници већа одржаној дана 28.03.2019.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1.1691/14 од 02.04.2018.године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1.1691/14 од 02.04.2018.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење о отказу уговора о раду туженог бр.114 од 18.01.2010.године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду бр.298 од 01.09.2003.године, као незаконито. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 304.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење, до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног

стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 372 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.125/04 и 111/09), у вези члана 506 став 1 ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао:

-жалба туженог је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у жалби, а које би утицале на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, произилази да је тужилац био у радном односу на неодређено време код туженог на радном месту бетонирач у организационој јединици “Оператива” на основу Уговора о раду бр.298 од 24.09.2003.године, и то од 01.09.2003.године, па до доношења решења о отказу уговора о раду бр.114 од 18.01.2010.године. Утврђено је да су запослени и чланови Синдиката “Независност”, Одлуком Одбора повереника Синдиката “Независност” бр.3170 од 18.08.2009.године, ступили у штрајк дана 24.08.2009.године, а којом одлуком је одређено да је место окупљања учесника у штрајку капија туженог, а Одлуком о допуни наведне одлуке бр.3661 од 13.10.2009.године, одређено је ново место окупљања учесника у штрајку круг пословног простора туженог. Штрајк је био организован у складу са законом, био је најављен, а тужилац је био учесник у овом штрајку, свакодневно је долазио на место окупљања и уписивао се у евиденцију коју је водио СС, а који је за то био одређен од Штрајкачког одбора. Оспореним решењем туженог бр.114 од 18.01.2010.године, тужиоцу је отказан уговор о раду, са образложењем да се тужилац више пута није појављивао на одређеном месту окупљања учесника у штрајку, тј. није био присутан у кругу Привредног друштва “Трудбеник градња”, и то у периоду од 29.10.2009.године, до 05.12.2009.године и од 08.12.2009.године до 11.12.2009.године, па је таквим понашањем тужилац, својом кривицом учинио повреде радних обавеза: организовање и учешће у штрајку супротно законским одредбама о штрајку, која је утврђена у члану 72 став 1 алинеја 49 Правилника о раду туженог, као и неоправдано изостајање са посла узастопно 5 радних дана, садржана у одредбама поглавља VI – отказ уговора о раду, тачка 4 алинеја 2 и неоправдано изостајање са посла 3 радна дана са прекидима у току једног месеца садржано у одредбама поглавља VI – отказ уговора о раду, тачка 4 алинеја 3 Уговора о раду бр.298 од 01.09.2003.године, као и одредбе члана 5 став 3 Закона о штрајку. Тужиоцу је достављено упозорење од 18.12.2009.године, на које се тужилац изјаснио дана 25.12.2009.године.

Како је првостепени суд на основу изведених доказа утврдио да је тужилац учествовао у штрајку, у складу са одредбама Закона о штрајку, поштујући одлуке о ступању у штрајк, како у погледу места, тако и у погледу времена окупљања учесника штрајка, с обзиром да је на основу сагласних исказа сведока и тужиоца утврђено да су

се учесници у штрајку окупљали код капије туженог, а после у кругу пословног простора туженог, те да је тужилац свакодневно долазио на посао и био присутан на месту окупљања, то је првостепени суд закључио да тужилац није својом кривицом учинио повреду радних обавеза које су му стављене на терет организовање и учешће у штрајку супротно законским одредбама, нити неоправдано одсуствовање са рада, због чега је усвојио тужбени захтев тужиоца и донео одлуку као у ставу првом изреке побијане пресуде.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179 став 1 тачка 2 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.24/05...54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 14 став 1 Закона о штрајку (“Службени лист СРЈ” бр.29/96), прописано је да организовање штрајка, односно учешће у штрајку под условима утврђеним овим законом не представља повреду радне дисциплине и не може бити основ за покретање поступка за утврђивање дисциплинске и материјалне одговорности запосленог и не може за последицу имати престанак радног односа запосленог.

Поштујући наведене норме, а код чињеница утврђених у поступку пред првостепеним судом, да је тужилац био у радном односу код туженог на радном месту бетонирац, да му је решењем о отказу уговора о раду бр.114 од 18.01.2010.године, престао радни однос код туженог, зато што се као учесник у штрајку у периоду од 29.10.2009.године, до 12.05.2009.године и од 12.08.2009.године, до 12.11.2009.године, супротно одредбама Закона о штрајку и одлукама о ступању у штрајк и промени места окупљања, није појављивао на одређено место окупљања учесника у штрајку, односно није био присутан у кругу предузећа, а одсуство није оправдао, да је првостепени суд правилном оценом изведених доказа, а супротно наведеним повредама из решења о отказу, утврдио да је тужилац свакодневно долазио на место окупљања штрајкача и учествовао у штрајку у складу са одредбама Закона о штрајку и уписивао се у списак који су водили чланови Штрајкачког одбора, то је правилан закључак првостепеног суда да тужилац није одговоран за повреду радне обавезе коју му је тужени ставио на терет и правилном применом материјалног права поништио оспорено решење туженог, као незаконито.

Пошто према наведеној одредби члана 14 Закона о штрајку, учесници штрајка не могу сносити штетне последице, то тужилац у времену од 29.10.2009.године, до 05.12.2009.године и од 08.12.2009.године, до 11.12.2009.године, супротно наводима из оспореног решења, није учинио повреду радне обавезе из члана 72 став 1 алинеја 49 Правилника о раду: организовање и учешће у штрајку супротно законским одредбама о штрајку, нити је учинио повреду радне обавезе из тачке 4 алинеја 2 и 3 Уговора о раду: неоправдано изостајање са посла узастопно 5 радних дана и неоправдано изостајање са

посла 3 радна дана са прекидима у току једног месеца. Тужилац није неоправдано изостао са рада, нити код њега постоји кривица за повреду радне обавезе која му је стављена на терет, с обзиром да тужилац није имао свест и вољу да неоправдано изостаје са посла, већ је учествовао у законито организованом штрајку, поштујући у свему одлуке о ступању у штрајк у погледу места и времена окупљања учесника штрајка.

Навод туженог да тужиоцу није отказан уговор о раду због тога што је био учесник штрајка, већ зато што је учинио повреду радне обавезе јер се није појављивао на месту окупљања штрајкача је неоснован. Ово са разлога што је утврђено да је тужилац, као учесник штрајка, долазио на место утврђено за окупљање и уписиван у списак, који су водили чланови Штрајкачког одбора, а све из разлога што је у једном тренутку тужени ангажовао приватно обезбеђење које није дозвољавало приступ штрајкачима апарату за електронску евиденцију, тако да више нису могли да на тај начин евидентирају своје присуство.

Зато је без значаја и позивање туженог да тужилац није доказао постојање наведених спискова, као и навод туженог да је електронском евиденцијом доказао да тужилац није био присутан на послу, а с обзиром да је на основу резултата спроведеног доказног поступка утврђено да учесници штрајка у једном периоду нису могли да се евидентирају електронским путем, односно откуцавањем идентификационе картице, јер им је то тужени онемогућио.

Код изложеног, побијана пресуда се заснива на правилној оцени доказа, у смислу члана 8 Закона о парничном поступку.

Супротно наводима жалбе, правилно је и решење о накнади трошкова парничног поступка, јер је исто засновано на правилној примени одредби члана 149 и 150 Закона о парничном поступку, а ови трошкови у складу са чланом 103 Закона о стечају се морају исплатити, јер су настали у току стечајног поступка. Без утицаја су наводи жалбе да није било основа да се тужиоцу признају и трошкови настали пред Привредним судом, јер су ти трошкови настали као део трошкова целине овог парничног поступка.

Тужени нема право на накнаду трошкова поступка по жалби, јер није успео по том правном леку.

Са изложеног, на основу одредби члана 375 и 161 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.125/04 и 111/09), у вези члана 506 став 1 сада важећег Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Радомир Кокотовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић